

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: ITALIENSK (Catania)

Citation: Drachmann, Holger: "ITALIENSK (Catania)", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid65625/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Man slaas paa hele Jorden;	Lad dem kanonisere,
Hug og Stød	Hvem de vil,
Paa Liv og Død	Med Sang og Spil,
Det er nu Dagens Orden,	Men tro mig, de husere
Det gi'er Landsknægten Brød;	For galt med deres Ild.
Men Fanden æde Brødet,	De brænder Protestanten, —
Naar Sulet ikke gaves,	Det skal hans Sjæl kurere —
Og Fanden tage Kødet,	Men Legemet, min Sandten,
Naar Vinen ikke haves.	Maa her dog protestere.

Jeg lider ikke Præster,	De skælde ud hinanden,
Bibelsprog	Kætterpak,
Og Bønnenbog;	Papistisk Rak,
Ved Salmesang og Fester	Og slaas som bare Fanden
Man bliver lige klog.	For deres Pøisesnak.
Jeg fatter ej Respekten	Hvem har da Ret i Grunden?
For denne Brug af Baalet —	Formodentlig slet ingen. —
Man skælder paa Landsknægten,	Nu, Bægeret for Munden
Han bruger dog kun Staalet.	Og fremad, det er Tingen.

ITALIENSK

(Catania)

Mellem Regnens Plask og Stormvindens Raab
 Paa Gaden Guitaren klinger.
 Regnen er mig en kølende Daab
 Og Stormen min Stemme bevinger.

I Kappen hyllet paa Hjørnet jeg staar,
 Formummet som til Maskerade.
 Nattepatruljen forbi mig gaar
 Og lytter til min Serenade.

De barske Soldater høre min Sang, —
 Helt fremmed dog Ordene lyder,
 Men Guitarstrengene gemme en Klang,
 Som Ordenes Mening tyder.

La Donna de mumle, og drage af Sted, —
 La Donna er Natteparolen.
 Langt borte sig tabe de taktfaste Fjed, —
 Jeg gnider igen paa Violen.

HØJT VIOLINENS STEMME KLANG

Højt Violinens Stemme klang.
 Man jo og dansed, talte, sang —
 Et Babelsprog fuldstændigt.
 Formalitetens stive Dragt
 Som Offer var for Vinen bragt, —
 Man mored sig ubændigt.

Men ude, hvor bag mørke Sky
 Den blanke Maane krøb i Ly
 Med Søen koketterende,
 Ad Havens lønlige snoede Gang
 I Kjole kort, i Kjole lang
 Gik han og hun spadserende.

Han var saa hed, hun var saa varm,
 Hun støtted ømt sig ved hans Arm;
 Her var dog saa romantisk.
 Her var saa skønt i Maaneskør,
 Og indenfor, ja inde der
 Var maaske vel — bachantisk!

„Ja, Frøken, De har ganske Ret,
 Den „store Verden“ gør os træt;
 Naturen ventligt vinker. —
 Se, nedde hist ved Søens Bred,
 — Et Symbolum paa landlig Fred —
 Et Lys i Hytten blinker.

Og ikke sandt, hvis jeg Dem bød
 Et Liv med mig i Hyttens Skød
 Fjernt fra den store Verden,
 Da fulgte De jo gerne med;
 Stærk er jo Deres Kærlighed, —
 Ja ikke sandt, det er den?“

Hun bøjede sig og slap hans Arm,
 Og glatted Kjolen med en Larm,
 Som skulde fylde Pausen.
 „Ak, Duggen har mig rent spolert
 Min Kjole. — Jeg er engageret
 Af Greven til Kehrauss'en.“